Osman Fırat Baş

"Ötekiler" Monoloğu

Cehenneminizden kaçamayacağımı mı sanmıştınız? Sizi bozamayacağımı mı? Çözemeyeceğimi mi? Parçalayamamayacağımı mı? Yaratamayacağımı mı? Yüceltemeyeceğimi mi? Aşağılamayacağımı mı? Yüceltirken yaldızınızı dökemeyeceğimi mi ya da yaldızını dökerken yaldızlayamamayacağımı mı düşünüyordunuz? Köpeğin kediyle, kedinin fareyle, bit ve pirenin ise bütün hepsiyle oynadığı gibi, benim de sizinle oynayabileceğimi ummuyor muydunuz? Ha, ha, ha!... İyi dinleyin öyleyse, çünkü benim sesim, tam da sizin istediğiniz gibi bir sestir.

Size, nasıl da acınacak tanrıcıklar olduğunuzu iyice bir öğreteceğim. Ey ötekiler, artık büyüyün biraz da, şu insafsız gerçeği kabul etmeye başlayın: Her bir nesne, ancak bir insanın dünyasında bir nesnedir! Siz, hep bir diğerine göre bir şeysiniz. Politikacının gözünde oy, müdürünüz karşısında renkli kravat, karınızını yanında yaman âşık, köpeğinize göre sahip, doktorunuza göre hasta, ölü için canlısınız. Komutanınızın yanındayken baştan ayağa silahlı savaş makinası, karşınıza bir öksüz çıksa şefkat abidesi, babanızın gözünde oğul ya da kız, kızınızın ya da oğlunuzun gözünde baba ya da anasınız. Siz, ancak bir başkasının dünyasına girdiğiniz zaman bir şeysiniz! Köleye göre efendi, efendiye göre kölesiniz. Ve televizyon sizi görebilecek olsa, yuşmuş bir salak görebilirdi karşısında - hatta siz hiç de salak olmadığınız halde... Siz, çıplak etle azgın, imamın dünyasında müminsiniz. İmamda tanrıtanımaz ya da kafir, ama haram uçkura gelince iktidarsızsınız. İstediğiniz kadar tanrıyı inkar edin ve cehennemin aleviyle cehennemi arzu edin, belki de Tanrı için illa ki cennetliksiniz. Çaresiz. Tutsak. Hep bir diğerine göresiniz.

Yo, dayanamam. Boynunuzu bükmeyin öyle... Küçüklüğünüzü değil, ama büyüklüğünüzü göstermek niyetim. Yaratılışınızı değil, yaratılıcığınızı ortaya koymak istiyorum. Sizi en yükseklere çıkartacağım. Öyle bir yükselteceğim ki... Öyle şişireceğim ki... öyle bir parlatacağım ki... Beni dinleyin öyleyse: Politikacıyı politikacı yapan, işte sizin küçüklüğünüzdür. Her yanından irin çıkan bir hasta olmasa, kutsal doktorluk mesleği diye bir kutsallık olmazdı. Müdürü yaratan sizin renkli bir kravat olmanızdır. Yazdıklarını hayranlıkla okuyacak okuyucu bulamasa, en rafine zevklere sahip bir edebiyatçının kalemi ne işe yarar. Edebiyatçıyı yaratan, onun dünyasında sizlerin birer okuyucu oluşunuz; okuyucu olmaya boyun eğişinizdir. İmam da böyle yaratılır. Manav da... Genel müdür de... Genel müdür yardımcısı da... Profesör de... Bütün bu yüce değerleri, kategorileri, biçimleri yaratan sizsiniz. Morgu da, morg görevlisini de siz yarattınız. İşte sizi böyle yüceltiyorum... Böyle yükseklere çıkartıyorum ki... Böyle uçuruyorum ki.... Yere çakılışınız kuvvetli olsun. Sizi işte böyle şişiriyorum ki... Balonunuzun patlama sesini, sağırlar bile işitsin!

Yaratıcısınız. Müdürü yarattınız, cilt cilt kitaplar yazdınız, tual tual resimler yaptınız. Arılaştınız ya da arılaşmadınız. Dünya sizin sayenizde var ya da yok. Öteki, siz olduğunuz için olabiliyor ya da olamıyor. Diyelim ki uçak mühendisisiniz, uçakları ve teknizyenleri yarattınız. Doktor olmak için saçlarınızı döktünüz, şimdi şifa dağıtıyorsunuz. Ömrünüz kitap okumakla geçti, artık profesörsünüz. Oy attınız, politikacı yarattınız. Ekonomi okudunuz, ekonomiyi anladınız. Ustanız; musluk, kaporta, cam, makina yağı ve çırağın yaratıcısısınız. E, peki ne oldu?.. Arabası olmayan biri için bir araba ustası, tüm yaratıcı yeteneklerine ve bilgisine rağmen, yağlı tulumlar içinde gezinen birinden ibaret. Doktorun büyüklüğü, iltihaplı bir yaraya bağlı. Renkli resimleriniz, bir görme özürlünün dünyasında yalnızca karanlık. Anlı şanlı bir genel müdür, yeni doğmuş bebeğin gözünde sadece tombul bir suratan başka bir şey değil. Cilt cilt kitaplar okumuş ya da okumamış bir edebiyat profesörü, üniversitenin kapısındaki ayakkabı boyacısı için, sadece kepçe kulaklı. Sadece kepçe kulaklı... Ayakkabı boyacısı ise boyası çıkmayan ayakkabı icat eden bir alim varolduğu için, artık sizin gözünüzde hiç önemsenmeyecek bir varlık kategorisi. Kadınların ruhunu en iyi anlayan üç beş yazardan birisisiniz, ama bir erkek eşcinselin gözünde yazdıklarınızın esamesi bile okunmuyor. Ha, ha, ha! Her canlıda bulunan ufacık, kıllarla çevrili, dairesel bir organ, sizin yıllarca kafa patlatıp anladığınız bir ruhtan çok daha makbul. Gülüyorum, çünkü görüyorum: Hem bir tanrı hem de aynı tanrının kulusunuz. Yaşarken dahi morgtaki ölüsünüz, morgtayken bile yaşıyorsunuz.

Sizi anlayamayacağımı mı sanmıştınız? Çözemeyeceğimi mi?.. Yaratamayacaağımı mı?.... Yok edemeyeceğimi mi? Siz beni yaratır ya da yok ederken, aynısı benim size yapamayacağımı nasıl düşünürsünüz? Hem saf hem hinsiniz... Ha, ha, ha! Yaldınızı dökemeyeceğimi ve sizi yaldızlayamayacağımı sanmıştınız, değil mi? Ha! ha! ha! Bu daha başlangıç. Ha! ha! ha!... Daha baştayız.